

Mannen met ballen in hun buik

De buschauffeur doet de deuren al open. Terwijl ik verwaaid en verregend instap, zie ik dat hij heel relaxt achterover in zijn stoel zit. In zijn hand heeft hij een witte kool. Hij snijdt er een groot stuk af en stopt dat in zijn mond. Ik kijk hem verbaasd aan en zeg goeiemorgen.

Ondertussen probeer ik mijn ov-kaart uit mijn jaszak te halen, maar ik voel niets.

‘Nou mop’, zegt de buschauffeur, ‘je hoeft je heus niet zo te haasten hoor, ik vertrek pas over vijf minuten. En nog es wat,’ hij duikt onder zijn stoel en komt tevoorschijn met nog een witte kool, ‘hier, die is voor jou, word je gezond en sterk van.’

Mijn tas glijdt van mijn schouder, mijn paraplu blijft aan mijn jas haken en de witte kool drukt tegen mijn borst.

‘Ga maar lekker zitten schat, ken je effe bijkomen.’

Ik zie twee stoelen die onbezet zijn en loop ernaartoe. Ik voel dat de bus al in beweging komt. Hoezo over vijf minuten vertrekken? Ik kan me nog net vastgrijpen en met een zwaai laat ik alles op de stoelen vallen. De witte kool valt van de stoel op de grond en rolt naar achteren, onder de andere stoelen. Goed, dat is een zorg minder. De paraplu wil niet meer inklappen, dus prop ik hem in de hoek. Ik ga zitten en zet de tas op de stoel naast me. Er hangt een onaangename geur in de bus. Ik probeer het te negeren door te denken aan Roos die ik zo zal zien, en die een verrassing voor me heeft.

Bij de volgende halte stapt er een opvallend lange, wat oudere man in. Hij checkt in en kijkt of er een vrije zitplaats is. De kool is naar voren gerold, maar niemand let erop. Opeens slaat mijn hart een slag over. Ik heb nog niet ingecheckt! Dat moet ik nu snel doen, anders heb ik een probleem. Waar is mijn ov-kaart? Hij zat niet in mijn jaszak. In paniek haal ik mijn hele tas overhoop en natuurlijk zit hij in het zijvakje waar hij altijd in zit. Maar die kerel zal denken dat ik eruit ga en dan op mijn plek gaan zitten.

Ineens hoor ik een mannenstem voor mij zeggen ‘hey Gerrit, wat heb ik jou lang niet gezien, hoe gaat het dan met je?’

‘Nou ja zeg, kleine Harry, da's ook toevallig dat ik jou nou hier zie!’

De man zakt op de stoel voor mij. Dit is mijn kans, ik sta op en loop me overal aan vasthoudend naar de ov-scanner. Ik zie nog net weer die witte kool voorbij rollen. Het inchecken is gelukt en ik ga weer zitten.

‘Joh, Harry, maar wanneer hebben wij mekaar dan voor het laatst gezien dan?’

‘Nou, dat ken zomaar es twintig jaar geleden zijn. Zeg, wat doe jij tegenwoordig? Werk jij nog?’

‘Nee, hou op Har, daar ben ik klaar mee. Dat laat ik aan een ander over, want ik heb al van alles narigheid en ze weten niet of waar of dat van komt. En jij dan, doe jij nog wat?’

‘Ik doe ook niks meer hoor Gerrit, want ik heb zulke rare dingen, dat zelfs de dokters het niet meer kennen en ik hoef ook nooit niet meer terug te komen.’

‘Maar wat doe jij dan eigenlijk de hele week dan?’

‘Nah, weet je wat het is Gerrit’, hij gaat ineens zachter praten, ‘ik ga vier tot vijf keer in de week naar de sauna!’

‘Maar dan moet je toch in je nakie lopen?’

‘Ja joh, hartstikke lekker! En gemengd!’

De passie en het volume stijgen.

‘Wow Har, gemengd, dus je bedoelt dat er dan ook allemaal blote wijven lopen?’

‘Ja, fantastisch toch en daarom doe ik dat dus ook. Je ken dan gratis en voor niks met alle twee je ogen gaan zitten te kijken. Laatst kwam er een vrouw binnenlopen, zo’n mooie Surinaamse en die had heel Suriname aan d’r lijf hangen. Ken je nagaan, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Ik ben met stomheid geslagen.

‘Maar Harry, dat kost toch ook heel duur zo’n sauna?’

‘Ach welnee joh, ik ken mijn eigen geld heel goed zelf beheersen hoor en bovendien heb ik een pas van de stad. Dan krijg je overal en voor alles korting van en je ken ook gratis naar museums enzo. Hebbie niet zo’n pas dan?’

‘Nee, die heb ik niet Har, hoe kom ik daaraan dan?’

‘Nou gewoon mailen naar de gemeente en dan kennen zij kijken hoe of dat jij een pas ken krijgen. Moet je doen joh, dan kennen we met z’n beiden naar de sauna, daar heb je bij wijze van spreken levende schilderijen! Je komt er lekker aan je trekken en je ken er ook nog es heerlijk ontspannen. Komt geen spychiater aan te pas!’

‘Dat lijkt me wel wat. Geef me effe je telefoonnummer, dan kennen we appen om wat af te spreken.’

Ik kijk om me heen om te zien of er nog iemand is die dit gesprek heeft gevolgd en het ook zo ongepast vindt. Maar iedereen lijkt druk met zijn telefoon en de meesten hebben oortjes in.

‘Zo das geregeld Har en ik moet er hier alweer uit!’

‘Ik blijf nog een halte zitten, want ik ga naar mijn saunamuseum, maar ik hoor je Gerrit en anders effe bellen.’

‘Ja das goed, ik zie je!’

De bus stopt en ik voel die verrekte kool tegen mijn benen. Lange Gerrit gaat de bus uit en de kool verdwijnt weer. Nu drukt kleine Harry op de stopknop en staat op. Hij scant zijn ov-pas, maakt nog een flauwe grap naar de buschauffeur en stapt uit. Ik zie die witte kool weer, misschien moet ik hem een zetje geven naar de open deuren. Mijn voet is sneller dan mijn gedachte en de kool stuitert zo achter die Harry aan de bus uit, precies voordat de deuren weer sluiten. Ik kijk op naar de spiegel, die vooraan bij de chauffeur hangt, maar ik zie dat hij gewoon recht voor zich uitkijkt. Niets gemerkt dus.

De volgende halte moet ik eruit. Ik pak mijn tas, paraplu en ov-kaart en loop vast naar de scanner om uit te checken. De bus stopt, ik wens de chauffeur nog een fijne dag en stap naar buiten. De paraplu duw ik in de vuilnisbak, daar heb ik toch niks meer aan. Ik begin te lopen en snuif de frisse lucht op. Ik voel de regendruppels in mijn nek glijden, maar dat deert me niet. Ik sla de hoek om en zie het huis van Roos. Ze ziet me aankomen en doet de deur open. Haar twee honden rennen naar buiten en springen enthousiast tegen me op. Het zijn schatten van beesten, altijd blij en vrolijk. Samen lopen we naar binnen. Ik ruik de geur van koffie en nog iets anders, zelfgebakken taart?

‘Ha mam, fijn dat je er bent.’

We geven elkaar een knuffel. Ik zie haar sporttas op de grond staan en vraag of we samen naar de sportschool gaan.

‘Nee mam’, zegt ze, ‘ik heb iets veel beters bedacht.’

Ze schenkt ondertussen de koffie in en snijdt de taart in stukken. ‘Het is echt heel leuk! Je kunt er heerlijk ontspannen en je knapt er enorm van op. Wil jij slagroom op je taart?’

Ik knik.

‘En weet je het al? Kun je het raden?’

Ik krijg ineens een heel akelig, naar gevoel in mijn onderbuik en wil het eigenlijk helemaal niet weten of raden. ‘Gaan we soms zwemmen?’ vraag ik een beetje onnozel. ‘Ik heb geen zwempak bij me.’

‘Oh dat geeft niet. Dat heb je daar toch niet nodig. Nee mam, je zal dit veel fijner vinden. We gaan naar de sauna!’

Yvonne Hulshof